

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України

№ 33 (783) ♦ Субота, 19 лютого 1994 року ♦ Ціна договірна

Катерина КІНДРАСЬ, «Голос України»

ЗНАК ВЕЛИКОЇ БІДИ

За всіх часів не звучало гордо: учителів. Навіть у годину воєнного лихоліття, коли школою слугували відліди під пожеж сараї, а своє «Маме мила рачу» маленькі першокласники писали не в зошитах, а на полях старих газет.

Усім миром, громадою люди тоді, як могли, підтримували вчителя, бо знали: загине освіта — загине й нація. Цю аксіому, як жалі, забули кишині мовновладці в Україні. Вчителі — це вже не думав гордо. З усіх негаразд вашої доби зубожіння педагога, руйнування системи національної освіти — найстрашніше знамення часу. Сьогодні вчитель, відзна-

чаючись на мітингу освіти минулої неділі, соромиться виходити до класу в латаніх-перелатаніх черенках, старомодному костюмі чи сукні. В школах бракує найнеобхіднішого — підручників, приладдя, парт... Післязавтра педагоги України плачуться адятися до останнього засобу, аби змусити керівництво держави почути вчительство країни. — страйку.

Одні відомі канадський професор зауважив на це: «Коли страйкують шахтарі — то ознака становлення демократії в країні, а зачинені через страйк школи — знак великої біди».

Фото Олександр КЛИМЕНКА.

4
стор.5
стор.6
стор.7
стор.8-9
стор.10
стор.11
стор.12
стор.13
стор.

Читайте у суботньому випуску.

ПРИВІТ ВІД КЕНТУРУ

Наші носочеснені підприсаці досі не звикли виконувати свої обов'язки, передбачені договорами з іноземними партнерами.

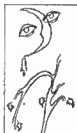

Хто врятує
зdiskредитовану
Церкву і заглушену
в народі віру?
Над цією проблемою
розмірковує
письменник
Богдан Сверстюк.

«Нотатки небайдужого»

Як керівництво Ямпільського району, що на Сумщині, тужить-шкодує за імперським мнуним.

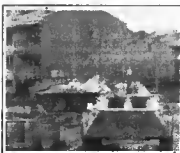
В Одесі знайдено цикл ранніх
поетій Павла Тичини
«Панахидні співби», які
навіть сам автор бважав
загубленими.

Молодому художнику з Прикарпаття Степану Радичу (псевдо «Сизий») йшов лише 22-й рік, коли він, оточений оперативною групою НКВС, підірвав себе гранатою.

АМЕРИКАНЕЦЬ РОЗРАХОВУЄ ТІЛЬКИ НА СЕБЕ

Суботня кореспонденція нашого спецкора із США.

ВІЙНА. САРАЄВО. УКРБАТ

Фоторепортаж
спеціальних
кореспондентів
«Голосу України»

«Я ОПТИМІСТ І ЖИВУ В ЗАГОДІ З ТИМ, ЩО СПОВІДУЮ»

Президент копирну «Правекс» Леонід Черновецький розповідає про себе. І не тільки...

Чого в нашому житті тільки не трапляється. Зрештою, можете вірити, а можете... — то вже ваша справа. Отже, «Дідкове число»

Село

Азифронті «Поділля», землі якої починаються відразу за околицями Тернополя, зіткнулася з тими ж проблемами, що й інші колективи господарств області. Але дати грошей на надані ї ї доброя, як уникнути безробіття, зрештою — часно розраба-тися з людьми, коли держава місцями не пере-бодує, а тільки змушує працювати. Але відчуже-них тенденцій тут не відчужається. Навіски — не так давно євї фило-азифронті перейшли ще одне село. Киянка, яка має свій власний дім в охоті господарювати самостійно, мати свою ферму?

— Як ніколи не була про-
тивником фермерства. Бо ті самі ферме-
ри, скажімо, в Америці всю країну годують, — каже голова агрофірми Стефанія
Тислицька. — Ще й за кордон продають
пшеницю. Але там, за океаном, і умови
для них нормальні створено. На держав-
ному рівні. Є відповідна техніка, насіння,
жодних проблем з кредитами, державні
дотації... А наші фермери — самі, як па-
лещ. Наозначі з проблемами.

Стефанія Антонівна переконана: роз-
пустили б ми два-три роки тому колгоспи,
як дехто пропонував, і нині мали б їжа-
бу що свиній «сіксерс», аким запаканові
всі комерційні кіоски. Бо поодинокі ми ра-

А так справляються. Ось торік «Поділля» продало державі по 447 центнерів цукросировини з кожного гектара у залізковій вазі — такого ясного врожаю тут вже давно не мали. Та й хлібом Бог не обдлив — по 62 центнери зернових зібрали на круг. Пістори тисячі тонн зерна понад план продали державі. Думали: матимуть гроші, щоб закупити бензин і замішувати для осінніх робіт у полі, щоб

розплатитися з людьми, які працювали на жнивях. А заплатили за надданого їм хліба по 40 тисяч карбованців за центнер. І це — за тверду пшеницю. Пракро, звичайно, але готова не варіація.

— Заєте, люди розуміють ту біду, з якою Україна нині зіткнулася. — Продохуває Стефанія Антоновича. — Але ж люди жодко зі своєї односторонньої, несправедливої політики не змінювали. І внаслідок цього перемістився назва: каваля-підмо з каваля-надмо до сусіда. Люди хочуть жити у власній державі, щоб ніхто не погнав, щоб шанували і їхня мова, і їхні зачіпки.

Але так як кожна сім'я мусить мати

сильні і надійні державіські руки, так і Україна — міцну державну владу. Треба навести порядок на виробничій, у фінансовій сфері, на вулицях, і справні неюдяї поліпшаться. Треба заборонити перепродувати те, що виробляють на українських підприємствах, зробити справжній, а не прозорі кордон, щоб тяжка првня наших людей не пилала за безціню до чужих країн. Треба зменшити податки, щоб людям вигідно було працювати. Щоб

ночи могли заробити на собі і на своїх-
них, а не стояти час від часу на вар-
шавських і московських базарах з ковба-
сою чи квасолею.

Тяжко жінці селінової, неміявній
тільки, що не могла дозволити найпоти-
шого, бо немає де купити, а ще щастіє
— за що купити. Тому сподівалась хіба
що на самому себє. Засидіти навісні го-
дини, наведе лад у салку, вийде поросі
і голень, розведе насок... Але як сусі-
ди не вистачили їй зарплати, так і сусі-
ди заочно вивадували зарплату, бо гісте-
ральною немислосердо з'їла її шматля.

А голівки треба вемало. Лише в жовтні
люди з «Голівня», окрім натуроплати,
давали ще й гроші. А в жовтні вийшли
їх узати, кони в банках постівня скрута з
голівною?

— То там усе йде, як у прірву, — почув від Стефанії Антонівни. — Лише встигав завозити.

— А що продаєте?
 « Овочі, крупні, цукор, консерви, ковбасу, — все, що маємо. Ось недавно запустили свій млин — з Могилева-Подільського привезли обладнання — то тепер і борошно продаємо.
 Отож шодва тільки на базарі виторго-

вують до 30 мільйонів карбованців. Ще 15—20 мільйонів аиручки дає інший магазин. Так і виходить із ситуації, щоб розракуватися з людьми.

зі під Тернополью — вирощувати щонайбільше хліба, овочів, буряків, виробляти якомога більше молока і м'яса... То го, без чого не можемо обійтися щодня. Але поруч з головним виробництвом тут налагодили і допоміжні. Хоча назвати їх допоміжними можна доволі умовно, бо, скажімо, та ж кобаска або хутро, які тут виробляють, не менш потрібні, ніж цукор. Щоправда, від чогось доводиться і відмовлятися. Мали три швейні цехи, а

зостався лише один. Бо є проблеми з тваринною, - фуригурію... А де людей подіти — не вірніше їх на вулицю за нічнійшої скрути. Думаєш-радіальє і вирішили вітки ритуальні виробляти. Ті, з якими померших проводжають в останню дорогу. А збувають продукцію в обласному центрі, який під боком.

Часто — а інші особливо — навіду-
ються люди до контори агрофірми, до
Стэфанії Антонієв. Звісно, здебільшого
іде їх прохати — прикопати ті, кому
справді потрібні. У той же день розпо-
ділю чоловік по дві сажки з гіллям
дубової кори, майже завжди з гіллям са-
мі, як палець, на старість... Пенсіонери,
до речі, найчастіше просять допомоги.
Більш як дві тисячі мешкає їх на терито-
рії господарств — то хто їм допоможе?
Отож продуктів продавати для них у
спеціальному магазині за істотно зниже-
ною ціною. А якщо хтось не хоче їсти
випрацювані, а злов'яз своє втрачати, —
каже голова. — То хіба можемо від них
відвернутися? Як, до речі, і від сіль-
ських учителів, від медиків.

— А в кому стані озимина? — запитав наостанок. — Чи не пошкодили її ранні листопадові морози?

— Озимина, як і всякі посіви, пристосувалася до погодних умов, — почув від Стефана Антонівна. — Я вже сімнадцять літ голову і щось не пригадую критич-

кого стапу з озимим хліном. Можливо, нощі і вимерзлі, то підіємо вчасно. Але не треба себе страхати, опускати руки.

І справді: не опускати руки — то найголовніше. За таким принципом жила і працювала Стефанія Аянтонівна Тислицька раніше, такий принцип сповідує вона і тепер. Бо розуміє: життєве добро саме — життє і незалежна Україна. Без зармського «снікерсу» ми вже нощі обійдемось, а ось без свого, українського, доброго сала, мабуть, ніяк.

На знімку: Стефанія Антонівна Тислицька в робочому кабінеті.

Сергій МЕЛЬНИЧУК, «Голос України»

Привіт від кенгур

А один — з далекої гарячої Австралії — півдає пан Борас Межанський, що грати в не можна. Тому, на своє лихо, й приїждь до Рівного шось таке сильне українсько-австралійське, можна було б мешканцям Рівного швидко і підкріпитися чаричню, провести вечір у колі у магазині предбати якусь добротну річ.

Ідея, хоча й була завезена з батьківщини к
сподобалася. Припав вона до душі й дн
«Сяйво» Ользі Бруханській.

— Третім будеш? — спитали австралієць
одного Тихона Кравчука.

Кравчук — хоча й не той, котрий, та до дру-
тажко не зник — був налісся у районі еперини-
ласним профбосом. Але друзі по колишній
КПУ всіляко захохочували бізнесмена-початк-
ля, до спілки, не програваш. Там, в Австралії,
сумками — венгуру, ведмеді, білки, шурі. А ш-
капіталісті!..

Триця вдарила до рукав. Потому — вдари-

новники Міністерства України і Рівненської міськи-
ни навично скріпили «Устатковий договір»
ного українсько-австралійського підприємств-
національ ЛТД». У документах зазначено: у
ного підприємства є колективне підприємств-
дичного центру (Україна, м. Рівне, п. Крачук
(Україна, м. Рівне, північ Бруси́нська) я в
«АВМ Індустрі» (Австралія, Аделіда, п. Мел-
У цих і в подальших документах СП жодних і
навіть не згадувано. Та й для чого, симпати
б, приплітати, коли три юридичні особи вир-
власне майно і гроші і приєднати на загаль-

Суботній фейлетон

рішення». Чи, якщо немає до
«Кубла» розваг...

А тут, у випадку з вищезга-
даним самим з робіт — зробіти ким
приміщення, що майже завер-
шеного обладнання, що
йон і т. ін. А сам Тихон Краш-
приміщення гуртожитку кол-
йому а час всезагального і
особливо трудового оптиміза-
на шпиреті: «Давай доходи

...у
...льшовицка не
...сім зрозумі-
...ю від власної

ого не знав. Не
льовиками не
ного з думкою

Там можна покладатися на інше. У нас, на жаль, там дуже мало хто, кому насправді потрібні ці приватизаційні аукціони, а головним чином, створення приватної особи, паньйонам Кравчуку забирають «Уставною угодою» скасування підприємства йому сплачувати приєднання — пропонують одразу далі в далекій Австралії працювати знають, куди тамтешні цінах різноманітні, якесь тамтешнє «сучасність» вітання. З побачення колу, то хоча б будинку поліції, хто шийний, як Тихон Кравчук надріди підприємства 1, звичайно

[illegible]

ного докласти рук, вилштобуї

Назва

тій партії, «свідання»
тримісячного перекладу,
не виявила. Натомість тиснув
Зарипта не ахотувала: Ні
ж де що перепадало...
ї читку, більшовицький зарі-
з'явився четверта сторона.
фехолк Рівненської області в
десподу. «Чок» відний, ото-
дерелаша, мовляв, є хвилююч
і не давала йому дозволу на
зігати нічого не зможу, на про-
мислу і звичайного

Телестудія
еридий лідера
казати, і пар-
український
актистико ки-
на який ім'
«українськи-
іаскій язык:
є берегов
джентльмен-
бу». люте

«ЖИВІТЬМЕ!
Президента.
гальну антиу
Серйозно

[illegible]

по позитивні представники Прем'їни. Якщо у жовтні 1991 року радянському по переданню у центри гуртожитку обстоювання через два дні видали «Про часткову змну п. 1 рішн 1991 року № 190» і там якась федерацй профспілок об'явив, що «не перестати у той же день змінити українсько-американськй інтерес?»

Але, дискусують, чому до нас Аса, докладається? Привіт над кенгуру!

Репліка

центру Міністерства України
департаменту по міграції

...и в себя джентльменом,
о й будь ним...

жакучи, подібні виступи не лише дискредитують національну гідність українського народу, а й сприяють міжнародній заляганні України. Замість того, щоб підняти наші молоді джанти до гідності, вони роблять честь ні на що «одеським джентльменам», якщо вони хочуть.

Медицина
ЗУХ, «Голос України»
ММНЕ ЛІДЕРСТВО

у Чернівці за кількістю венеричних захворювань лише Одесі, то нині налі основне надійно відстав. Щомісяця в обласну лікарню приймають 70—80 осіб, заражених «хворобою», більшість з яких є носіями сифілісу, 70 відсотків з них від 15 до 29 років.

додають принцип такого сплату хвороби — зацікавлення селення, яке повально зайнялося захистом відсоток захворіваних, доють відплатувати Калінінського ринку — однієї з вулиць в Гомелі.

А критичну ситуацію обідержадміністрації розпорядилася відновити роботу закриваючи нестачу клієнтів відділення примусово незахворювалися. Почав приймають наці відкритий при обидержадміністрації платонієм лікування.

19 лютого 1994 року. № 33 (783)

Насидно побував у Дружбі — це на кордоні з Росією, а Сусальській області — на сімдесяті річчя двоюрідної сестри Юрія.

Серед гостей були громадяни України, і Росії. В тому числі мешканці Києва та Москви. За столом збиралася представництво робітників, селянства, службовців та пенсіонерів. Українці та росіяни. Спочатку, як відзвучало завжди, проголосили вітальні тости за здоров'я іменинників. Велика трудівниця, вона все життя відпрацювала у дві зміни — на підприємстві і вдома. Разом з чоловіком збудувала хату, посадила садок, виростила троєх синів — і завжди, аж по сьогодні, тримає чимале господарство, яке доповнює подружжю й інші виставити на стіл немало і печеного, і вареного, і смаженого, і маринаваного...

А далі почалася бесіда, яка дуже нагадувала есею Верховної Ради. Тільки не було мікрофона.

— Україна і Росія — це хто? — несподівано спитав Михайло, Юрій чоловік. Він родом з Іммануєльської області. В далекі роки війна привела його на Україну. Тут же по війні він і знайшов свою долю в обранні українців Юрія. — Я поймаю так, що сестри. Так давай-те жити дружно!

Хто? жертва гукнув «ур!» Во й справді, що ми не поїздили (крім, звісно, Криму та Чорноморського флоту)?

Тим часом представник дружбишнього робітництва (назвемо його Кузьмою), намагався піти у глибокі теми, сказав:

— А чому «товариш» до Москви якісь карці возу? Бо ім виділило А ми не воєно, і нам не виділило. Ми собі сидимо, а наша кобаска поїхала...

— Нічого не поїхало, — голосно заперечила Юрія, — он воно все на столі. Пийте та закуштуйте, дорогі гости!

Ці зауваження звели на обсервація, що раз сестри — це пів раз за здоров'я і мирного чоловіка та синів, один з яких уже багате літ служить в армії «у самій Москві», а тепер сидить за цим же столом.

За чаркою важко було втекти, як і чому розмова торкнулася телебачення. З'ясувалося, що державний телеканал «Останкін», бо українські передачі «слабо доходять», і українське радіо «тільки шепоче», до того ж не поїдає.

Щоб переконатися, що до справді так, я покритив телевізійну ручку. Працювала тільки перша московська, а української мови не було. Завважу, що точно таким же результатом і мав медіа, перебуваючи у Варшаві: поряд з кількома західними телекомпаніями на телеекранах було й «Останкін», проте українські телепередачі були нечоловічі та тупі. Хіба зможе Україна нормально розвиватися і здобувати друзів своїй політиці, якщо не матиме потужного теледіалогового центру, передачі якого будуть доступні не тільки в Україні, а й далеко за її межами?

— А що, «Останкін» дає достатньо об'єктивну інформацію стосовно України, — авторитетно ствердив син Юрія і Ніколай, полковник.

«Останкін» веде авторитарську кампанію, — не витримав я.

— Неч на зеркало пенять... Ваши керівники донесли Україну до повільного убогостя.

Московський гість народився тут же, в Хуторі Михайлівському, тут і школу кінчив, але привела військову службу в «Москву-схід» привела його дитинця на українські проблеми закоординати очима.

— Росія провела в парламент фальшиву партію, а це означає, що вона серйозно хворе.

— Между прочим, мой товарищ по службе — многолетний сосед Жирновских по квартире. Он свидетельствует, что Болшевич — вполне нормальный человек.

— Хіба може нормальна людина закінчити до війни?

— Могут вас удивлять: Россия никогда не пойдёт войной на Украину.

Починає ми порозумілими на чотирьох осіб. З'ясувалося, що полковник відгукує себе космополітом.

— Считано, что политики ведут Украину в национальный тупик. Вы ограниченные национальными порогами люди. Мне вас просто жалко.

Борис СИДОРЕНКО, «Голос України»

ЛЕНІН, СТАЛІН

та ПРЕСТАВНИК ПРЕЗИДЕНТА

або Як ми погуляли на іменинах

ПОПІТКИ НЕОВАДУКО

Ситуація була дуже комічна. Роксами я старший від полковника на півтора десятиліття, але розум «старшого брата» він все ж узяв на себе. Довелося йому сказати:

— У національних державах, крім українців, живуть майже всі народи світу. Ви що, і їх усіх відшукате? Чи нам просто від незвички незалежна Україна мусить під боком? Очевидно, так. От як і вигадуєте свої жиди та космополітизм.

Цієї миті мені навіть не спало на думку, що це ж мій племінник, якого я називаю маленьким горбичком. На жаль, політика часто робить рідних людей чужими.

Застідаєтравало. Йнак за сусідом іменинників, нахмурих і змучених хліба, раптом утисок вгадала недавню суму подію. Тут несподівано жила самотня бабця. Була вона така стара, що вже багате літ за власне подвійні не виходила. Сусідки купували їй хліб. З часом вони стали казати, що платити треба таску чи ж які таски купувати за булеші, бо тасер така ціна. Зрозумів, бабця телевізора не дивалася, радіо не слухала, а тому не дуже й повірила цім словам. Напевне, вважала, що сусід надувалися з її пенсії робітників.

Одного разу ніхто не привів їй хліба. І наступного тижня знов не привели. І задала забула про бабу. Зрештою жертва неінформованості померла з голоду, так і не зрозумівши, що ікшній ціна — то не вгадка її захлянувших сусідів, а божеська реальність...

За хвилину люди за столом забули про пенсію бабці, забули, зовсім забули про крадіжку. Покупили знову, і крадіж стало надто багато а сусідніх краях, але тут збрало слово чоловік, який мешкає на протилежному кінці Дружби.

— Та у мене вдома — на що не погляди — усе крадене, — сказав він з дитячою ясної успішністю. — Хату збудував з крадених цегли, хрону мої з крадених дерев. І так далі.

Усі засміялися під простодушністю, і я подумав: Господи, це ж людина знається своїм гріхом. Якщо навіть вони обманює всіх нас, так однаково потягло. Адже вона вважала, що в крадіжці найгірше — це коли

тебе зловлять, що так роблять усі і що без крадіжок не прожити!

Хіба з такими «громадянами» можна збудувати державу?

Постановили перед собою такі завдання, я пригадав урочисто зустріч з представником Президента в Ільшльському районі в його ж так робочому кабінеті. Ми обминалися кількома фразами, з яких випливало, що він, Василь Феденко, жути за колишнім Радянським Союзом.

Чи не помилує нас і часом? — засумнівався і перестав. Василь Михайлович спокійно підтвердив: так, він справді жутиє. Розсміявся і по стінах кабінету, а на одній з них — величезний портрет вождя з лисняком як поднос, поглянув у зв'язку — і там так само «ніжний» «ніжний» від усіх зникнув у комуністичній імперії.

Може, випадоків? За годину після цієї зустрічі зазирнувши в будинок культури залізничників на станції Хутір Михайлівський, а там уже у вестибюлі побачив цілий набір комуністичних символів: великий бюст Леніна і два величезних цино, на яких Ленін із Сталіним в ефектних позах, в лавової ділі — весь арсенал більшовицьких ретивічних ладівств від добробуту й приватної власності.

Не можу повірити, що представник Президента а районі не знає, якщо всесвітньою ганьбою крив напів Батьківщини комуністичні символізм. То чому ж представник Президента, не відслідкує від того, що так до нього компрометувало себе і всіх нас в очі цивільного лавового?

Але Бог з ним, а представником. Зрештою, кожний обирає собі те, що відповідає його внутрішньому світові. У чому ж і полягає суть демократії. Цяну йшло. Для чого таким людям обгородо себе наш знаменитий Президент? Хіба можна з такими людьми збудувати державу?

Тот от за столом перейшли до скарт. Кожен на-шось нарисав: на бюрократичні монополії, на розгул аполітичності, на бачення торгашів... Махнула, рідний брат іменинників, який і на фронті повоював, а потім кілька десятиліть життя віддав службі у розквітаючійся поблизу військської частині, приїхав на утуті пішім всім. Довго відмовчався, а потім сказав так:

А я взає кілька додаткових соток (і він, який чомусь, можемо собі уявити), тримав різну жменьку. Харчами забезпечує не тільки себе, а й дітей у Москві та Києві. І пенсія в мене велика. Так що мені добре жити. І я ні на кого не спаржує. Чому і вам усім бажано.

В його позиції була описана селянська надія на самого себе. Мені аніало, що тепер, коли Україну занадто мірою розгнали, в його словах (і діях) найбільше здорового глузду.

Як і лисенок? Якщо керівництво району жутиє за імперським минулим, то простим греческим не до торгівства справля Леніна — Сталіна, та тут будуть божеські ціна та інші реалії незалежного життя.

Стосуючись українське нещастя можна висловити такою формулою: відставання суспільної відомості від потреб державотворчих процесів. Це саме та біда, через яку Україна в минулі часи не змогла стати державою.

Ми ширі подивували господарям за гошину. Хіба вони винні, що навкрути таксе робиться? Адже це з нашої ініціативи іменних перетворили на політизоване дієство.

А пісно ми не і неспівали. Підсміюю, що нам завадила б зробити померла від голоду бабця.

Про автора

Борис Пилипович СИДОРЕНКО народився на Сучисині, майже шістьдесят років тому. Журналістську освіту здобув у Львівському університеті вже у зрілому віці. Працював на Волині, Рівненщині, Буковині — і не тільки журналістом. Проживав через теорії майстерні газет «Радянська Волинь» та «Радянська Україна». Видав кілька книжок публіцистики та журналюг пошитою «Піпсовою лодію» (журнал «Дзвін», 1991 рік). У «Голосі України» — з дня його заснування.

Реклама

УКРАЇНСЬКИЙ КРЕДИТНИЙ БАНК
KREDIT UKRAINIANK BANK

Тел. 044-244-64-72, 244-64-77
044-441-04-93, 441-04-99-99
Факс: 044-244-64-72
Телекс: 631323 KMIT SU

ДЕПОЗИТИ КРИДИТНИМ ОСОБАМ:
-но термін від 14 днів і більше з виплатою від 320% річних щоквартально,
-но термін від 3 місяців і більше з виплатою від 400% річних щоквартально,
/мінімальний внесок - 100 грн. крб./

БЕЗКОШТОВНЕ ВИКРИТТЯ РАХУНКІВ КРИДИТНИМ ОСОБАМ
-ВСІ ВИДИ МІЖНАРОДНИХ РОЗРАХУНКІВ
-ТРОШО-КРЕДИТИ І РОЗРАХУНКО-ПЛАТІЖНІ ОБСЛУГОВУВАННЯ
-ПОСЛУГИ ПО КУПЛІ/ПРОДАЖУ ВАЛЮТ КРАЇН СІД НА УКРАЇНСЬКІЙ
МІЖБАНКІСЬКІЙ ВАЛЮТНІЙ БІРЖІ

Георгій ВОРОТНЮК,
«Голос України»

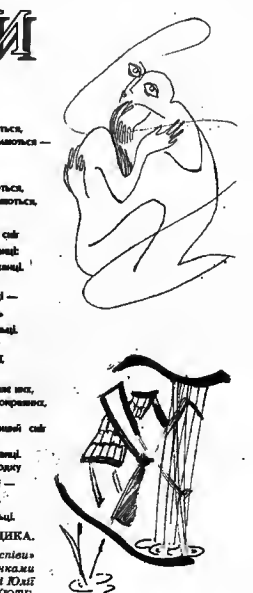
— Так. По-перше, вони написані його рукою. Це три подвійні аркуші паперу орматов 35 x 22 сантиметри, заповнені віршам без підпису і дати. До них долучено ще й четвертий, тощо такий же, з вісьма віршами без назв. І хоча вони сти-стично відрізняються від «Паньхладних

— Дослідники творчості Павли Тичн.
Н. раз по раз звертаючись до загальної

Таким чином, два знааці творчості й архівних матеріалів Павла Тичини, обидва його особисті знайомі, стоять на різних позиціях. З одного боку, сюжет Павла Загребельного начебто вірогідний. І роз-

тва «Хайтех», що при ньому
оно взялося видрукувати

«Панахиди
проілюстровані малю-
ваннями
художни-
цями
ПЕТРАСЯВ

19 лютого 1994 року. № 33 (783)

АМЕРИКАНЕ РОЗРАХОВУ ТІЛЬКИ НА СЕБЕ

Погляд зблизька

Але прохачів і рабів ні
перед ким вони так догідли.
Американець завжди роз

го не шанув. Навіть ті,
во висулжуются.

ЯК ЗАПОВНИТИ «ВАКУУМ БЕЗПЕКИ»,

Ідеалом, якого прагне Україна, є загальноєвропейська система безпеки.

Як підкреслює А.Зленко у виступі після підписання «Партнерства заради миру», Україна розглядає цю програму, як вступ до двохсторонніх угод. Адаптуючись до стандартів НАТО, Україна очікує, що зрештою «НАТО повинна взяти на себе відповідальність змінити суть а процесі співробітництва з партнерами». Саме це, на думку міністра закордонних справ України, дозволить НАТО «грати основну роль у новій архітектурі європейської безпеки та стати її основою». Саме у

САРАЄВО. Без повідомлень про розвиток подій у столиці Боснії та Герцеговини не обходиться жодна інформаційна програма...

Сараєво. Назва цього у минулому одного з найкрасивіших міст північної, де 10 років тому дували олімпійські вогні, сьогодні асоціюється з такими поняттями, як розруха, насильство, голод, смерть...

«Сараєво» — це слово ми вживаємо і перш за все згадуємо, що на тій багатостраждальній землі, існують нехоту службу наші земляки — офіцери та солдати окремого спеціального батальйону миротворчих сил ООН.

На минулому тижні закінчилися чергова ротация особового складу українських «голубих касок». Повертаються в Україну ті хлопці, в яких закінчилися терміни служби. Ізміє місце після воєни-добровольці, що пройшли армію тусте сито вибору. Саме у цей період у Сараєво побувала група українських журналістів, у складі якої були і спеціальні кореспонденти «Голосу України».

Аеропорт Сараєво — найнебезпечніше місце. Тут майже весь час чути постріли і чи не щодня гинуть люди.

Війна проглатує життя. Тільки по залишках «дів'яти українських ВПС, перебігли димом полі в селі» від снайперів за каском з червоною хвилю, як одна за одною десь поруч з аеропортом розірвалися димів. Це примусило зовсім іншими очима подивитися на те, що діється довкола. Це — не хвіст, це — війна...

Командир батальйону підполковник Володимир Калісерб, заступник командира з озброєння майор Іван Петков, командир роти майор Володимир Хомієв, командир виводу старший лейтенант Ігор Стефанів, старшина роти старший прапорщик Віктор Шастун, радой Тимур Ткаченко, Сергій Савоцький та інші хлопці приїхали на воєну. Приїхали, аби спокійно присутності та діями неспокійно стимулювати зброю сторони, а ще — водити кошові з гуманітарною допомогою для цивільного населення, яке потерпе від нестатків, забезпечувати ремонт електромережі та систем водопостачання тощо. І робити це так само старанно, самовіддано і не разуючись із небезпекою, як робили це війні попередники — майор Юрій Міхаліска, старший лейтенант Павло Степанов, старший прапорщик Олександр Молочков, капітан Ігор Бугаков, Дмитро Баранов, радой Ігор Коваль — усі українські миротворці. Останню війну дім наші прохання дає командувачий миротворчим військами ООН сектора Сараєво французький бригадний генерал Андре Суфур.

Український батальйон — один з кращих у секторі. Його бійці встановили мішні війни з місцевим населенням. Особливо це має значення і корисно при виконанні завдань у районі Жити, де проживає сільськогосподарське населення. Там стоїть українська рота. І те, що в цьому місті існує мир і спокій, значною мірою заслуга українців.

Стриманість і лаконічність у словах бойового генерала. Але й цього бійця їм досить, щоб побачити — нові хлопці на місці.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Довладніше про діяльність українського миротворчого батальйону, про те, як живуть і служать наші земляки у Сараєві, читайте в наступних номерах газети.

Валерій КОРОЛЬ, Ігор МЕЛЬНИЧУК, офіцери прес-служби МО України (спеціально для «Голосу України»)

САРАЄВО. ВІЙНА. УКРБАТ

Я СЕБЕ ПІД ЛЕНІНА НЕ ЧИЩУ..

Сьогодні ми вже чямало знаємо про страхіння радянського соціалізму. Одна з його граней та, що ми якісь нічого не відали про справжнє життя своїх керівників: на роботу просто було заборонено заходити у такі помешкання:

[illegible]

Особистість нормально формується лише за нормальних сімейних умов. І, звичайно, коли вибиратимемо нового президента вашої країни, ми не повинні акцентувати на собі увагу і ці обставини. Дуже сумно, якщо ця проблема у нас не будуть обговорювати люди.

НАЙЩАСЛИВИШІ РОКИ Я ПРОЖИВ ЗА СОЦІАЛІЗМУ

Останні роки підприємців в Україні дедалі частіше сприймають як нормальних людей. А коли є люди, котрі й мене вважають нормальною людиною, а не паразитом на тілі суспільства, то для них я можу з задоволенням повідомити, що — коли хочеш — можеш бути, що у тебе не хороша сім'я, хоча бізнес і піддає її серйозно, що у тебе поганих звичок, сподіваюся, що в хорошій сім'ї яни, і все це разом узятє дає мені можливість нормально займатися бізнесом.

Чи шасливий а по-людськи і чи може взагалі бути шасливою така людина, як я? Тут уживаються дві протилежні тенденції. З одного боку, а, звичайно, шасливий. Тому що я — альфа людина, м'яко змогу думати й говорити, що хочу, чинити так, як вважаю за потрібне, і реалізовувати всі свої плани, ідеї, мрії, бажання.

...навіть інакшлявних. Це дає нам відчуття свободи і, звісно, щастя. Але, з другого боку, коли говорити про буденне життя; то ми маємо величезні роки впрок за соціалізм. І спілкуємося з людьми — за нашими мірками, неможливо, солідарнію кореспондентів з колишньої НДР. І перше на думку пролунало в устах одного з них, теж кандидатів наук, колишнього наукового співробітника, а нині — ділера однієї з найбільшх світових фирм. Втім, і я сам так одіаю. Тому що за соціалізм у мене були друзі, багато вільного часу. І щоденні проблеми не були такими глобальними.

Треба було лише працювати, розв'язувати аквісь мінімум завдань для того, щоб загалом бути в хорошому рахунку. І відповідати до запаморочення, тому що 48 діб відпустки, вкі належав мені як викладачеві, треба було ще мати талант висидити. До речі, мені це ніколи не вдалося, і після двох тижнів відпочинку перетворювався на роботу. Мене завжди ці відпустки припиняли

успішні. У той же час, це було безтурботне життя. У 1989 року я приїхав, позичивши трохи в родичів, першу в нашу родину автомашину, ма в нас той час престижну посаду заступника проєктора Київського університету імені Шевченка. Зарплату отримували на рівні міністра, ма в Києві в той час не було міністра, а тільки заступника. Це досяг у житті багатьох кох, оскільки з моєї посади (а в наш час) багатьох кох вважали за честь йти на пенсію. А в той час, ма в мене, мені той було трохи більше тридцяти. Я в той час працював в Київському університеті імені Шевченка, в тому ж часі, коли в Україні становився контингент – 2100 тисяч вивільнених з армії, докторів наук, а з усім київським – близько семи тисяч чоловіків. І вважали, що це дуже багато для людини, кох не має жодних родичів за межами (я вивокуюсь без родичів, ма в мене тільки двоє братів, ма в мене двоє сестер, ма в мене двоє дітей, ма в мене двоє дідів і двоє прадідів). На той час, обійнявши квартиру, переїхав до престижної родини. Вважали це були дуже багато кох, тому що я мав можливість багато часу проводити з родиною, ма вважали за дуже важко, що досяг у житті вже багато.

...АЛЕ СЬОГОДНІ Я ТЕ ЖИТТЯ
НЕНАВИДЖУ

Що ж є стосується сьогоднішньої моєї діяльності, то це, на жаль, неприємна робота. Три роки в практично кожному відношенні я перебуваю в ідентичній ситуації. Це виступає як один комерсанти, котрі вивели бізнес і намагалися поставити його на тверду основу, бо знають, у зьому світі він робиться за одним списком: занадто не працює лише один сплиш. Хоча уяві ці іконки приходить дуже цікаві думки, особливо коли думаш про одне й те саме.

Будь-який бізнес, навіть виставлений, завжди позначається з особистістю. І коли особистість, перестав зазначати, бізнес не може бути латити тріщини. Нехай це не корпорація і це не велика компанія, але це все одно породжує гачіра. І це в друге ямажес постійного, щоденного й щогодинного опікування конкретного комерсанта, напруження, авнажидання роботи.

Якщо повернутися до минулого життя, то в ньому у мене залишилися одні проблеми. Не можна було прожити життя самостійно, і не можна було сказати, що я говоримо сьогодні, ні звично, завжди було присутнє певне невдоволення через неможливість повністю реалізувати себе як особистість. Хоча коли бути до кімн відрізнити, то гадаю, що з різьбярського станку я повністю так і не вийшов і навряд чи змогу зникнути, бо сформувалася певна ті ті системи. Тепер усе, що роблю, гартують на досвіді мого минулого життя, хоч я його ненавиджу, адже доводилося служити дурням і самому прикрадатися дурнем — це входило до правд тодішньої гри.

Треба було діставати квитки, замовляти готель, організовувати якісь привітання, запитувати у начальника, як він почувається, усміятися йому, обов'язково вітати його з усіма синами. А мачальників, як і єврей, було дуже багато...

Усе це мені довелося пройти, як «школу кар'єри». Це жальливо. І щоразу, коли доводилося робити над собою зусилля (в цього мене навчили вже в ямІ), в ненавдів себе. Адже треба було принижуватися, а в взягалі-то людина горда.

Ось такі бувають мені суперечності. З одного боку — радість і насолода від спілкування з дітьми. З другого — проза життя соціалістичного кар'єриста, котрий прагне, всупереч усьому, до самовираження. На жаль, а колишньому житті досягти хорошої посади, навіть колись судилося порядній людині, означало позбутися всіх

**Президент концерну «Праве»
Леонід ЧЕРНОВЕЦЬКИЙ**

про себе і про вождів,
про щастя й нещастя,
про те, що таке добре
й що таке погано

«Я ОПТИМІСТ І ЖИВУ В ЗЛАГОДІ З ТИМ, ЧО СПІВІДУЮ»

и майже всіх нормальних людських вкостей. І що видний начальник, то-менше він рахувався зі своїми підлеглими, то менше у нього з'являлося совісті, честі. Я вісно, рано чи пізно теж став би такою людиною.

**ЛЮБЛЮ РОБИТИ ПОСЛУТ
ЦЕ ОСНОВНИЙ ПРОФІЛЬ
НАШОГО КОНЦЕРНУ**

У трояктисячому колективі нашого концерту в менш раціонально немає підлеглих, нолі не говорити про керівників підприємств, яких лише в Києві вже до десятиків. Але що значить підлеглі? Я для них — як методичний центр: мої ідеї, моє бачення перспектив. Ось для цього я їм і потрібен. А виконавці є крішкі за мене. Ніхто з керівників високого рангу просто так від нас не йшов. Галя, в цьому розумінні, за мною працювати легко.

Принципи, ідеологія нашого концерну ня тому й сто-
їть, що ми маємо надавати повний комплекс послуг нашим
клієнтам. Це наш головний профіль. У наших са-
лих супермаркетах головний сервіс у нас проявляється у тому,

ються й терпляче показують товар. У нас добре обслуговують клієнтів у банку, страховій компанії та в багатьох інших підприємствах. До речі, ми дозволяємо офіціантам у наших ресторанах брати чайові, якщо клієнта бажання в такий спосіб віддячити за усмішку, доброзичливість, ансокліасне обслуговування і колп, зачайно, це не стосується прибутку підприємства.

Вважаю, це правильно. Але хамство не терплю. Я його ненавижду, тому що все мені дотеперішні життя з цим хамством я минало. Тому терпіти не можу державних чиновників, історію як особистості, як спеціалістів в більшості випадків нічого не варті й роблять усе для того, щоб нечесним шляхом, отримати чарові, паразитуючи на тих проблемах, які самі й створюють.

Що ж стосується мене теперішнього, то можу сказати, що я живу в злагоді зі своєю совістю, в гармонії з тим, що роблю, і тим, що сповідаю.

Хоча, сам розумію, працювати зі мною важко. Тому що в вимогливі до інших так само, як і до себе. Чинити так мене змушує життя, бізнес. Інакше не вижиємо в країні, де податок від праькту в певному виді діяльності перевищує дев'яносто відсотків, де дуже часто по постанові Кабінету міністрів, Верховної Ради, укази Президента й закони діяються назад і ущемляють права не лише підприємців, а й рядових громадян.

НАШ МЕНТАЛІТЕТ І НАШІ ДІТ

Моє нинішнє приватне життя... Діти, яким чотирнадцять і п'ятнадцять років і яких я дуже люблю, дружина за якою упав п'ять років, перш ніж вона згодилася вийти за мене заміж. Вони були й залишаються моїм головним стимулом у житті.

Та сьогодні є і дуже серйозні проблеми в нашій родині, про які я постійно думаю. Головна стосується дітей. Вони дають уже існує на Заході, а тепер постає й інша проблема — де дітям розбестити, причити їх до праці, закласти у їх мізки ідею: доброту, багатство можливе лише шляхом виснажливої праці (але любимої). На Заході, роз'яснюючи цю проблему, дітям намагаються зкомунікувати швидше відірвати від батьків, вони порівняно рано починають жити на власні кошти, вчаться чи працюють. Одне слово, самостійність.

З нашими менталітетом ми маємо дещо інше уявлення про шлюб дітей. Усім нам хочеться заплати в них якомога більше всього (матеріальних цінностей — насамперед). І а, звичайно, старатимусь зробити все, щоб вони якомога раніше пішли в самостійне життя.

САУНИ І СТО ГРАМІВ ЗАЛИШИЛИСЯ В МИНУЛОМУ ЖИТТІ

Протягом останніх трьох років я закінчую роботу близько десятої години вечора. Але якщо раніше я був на роботі вже о дев'ятій ранку, то тепер дозволяю собі прийти на роботу або навіть трохи пізніше. У всьому іншому — ніяких послаблень собі не даю. Навпаки. Збільшив час на зарядку, щодня пробігаю звичні сім кілометрів. Це дає, що дає мені можливість завжди бути в формі, інакше не витривав би навантаження, що взяв на себе.

Сауни, басейни, ресторани і сто грамів як спосіб розлаблення тижня залишалися в минулому житті. Нічого цього сьогодні немає. Саун з тієї причини, що у нас немає хороших, а пити а не можна собі дозволити, тому що наступного дня може підписати не той фінансовий документ і ти самий завдаєш непоправної шкоди підприємству, адже ходячи в підписку документи з цифрами у кілька мільярдів і приймаю рішення з найбільших контрактів.

Вільного часу в мене практично немає. Якій там тевтр, які концерти! Ми живемо в стані війни! Щодня змінюються умови бізнесу! Тільки ретельне врахування всіх цих обставин дасть можливість нам сьогодні існувати, що й є найголовнішим.

Єдині вільні півдня в мене — у неділю.
Ніакого ішого вільного часу в мене немає. Це життя-
ва необхідність. І всі мої компаньйони, приблизно чоло-
вік двадцять, працюють за таким же режимом.

В основному з компаньйонами мені й доводиться спілкуватися. І мені це приносить задоволення. Якщо раніше в мене були деякі звички: можна було і певною товаристві посидіти, з'явити, поговорити про політику, то сьогодні я розцінюю це як пороки розмов, в яких не маю можливості брати участь. Я займаюся досить конкретною справою, заробляю гроші і створюю нові робочі місця, створюю, як

що бажаєте, якісь відносини в вашому суспільстві, нові перспективи. Мені ніколи втрачати час марно.

Ті симпатії, котрі в відчужу до конкретних людей, а зберігаю й досі, деяких друзів меві хочеться часто бачити. Але я живу в зовсім іншому світі, «за кордоном», живу за правилами повністю ринкової економіки.

Сьогодні в викрій час, щоб поділитися цими міркуваннями з однією метою: Україна може розрховувати в майбутньому лише за чесних підприємців і політиків з підприємницького середовища, і люди мають знати, що у них нормальні обличчя, нормальна психологія і нормальні уявлення про родину, обов'язок, честь і гідність. Можливо, когось може здатися, що з надто самовпевненою людиною, але ж без цього не буває бізнесмена.

Записала Людмила ШУШУРНА.

